

Domnul Președinte al României Ion Iliescu

Subsemnatul Roventiu Viorel născut la data de 2 Septembrie 1957 în Giurgiu, Județul Giurgiu, fiul lui Anton și al Dandocii, condamnat la pedeapsa de 13 ani 11 luni și 8 zile închisoare pentru comiterea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului public cu consecințe deosebit de grave, prevăzute și pedepsite de Art. 208, 209, 224 alin 3 Cod penal, prin sentința penală nr. 63, dosarul nr. 391/1983 a Tribunalului Militar București, și pentru comiterea infracțiunii de evadare prevăzută și pedepsită de Art. 269 al. 2 Cod penal, prin sentința penală nr. 343/1991, dosarul nr. 2253/1991, pronunțată de Judecătoria Jf. Theodoru.

Domnule Președinte, voi încerca acum să rezum și să fiu cât mai corect în prezentarea situației mele juridice. Declan cu toată responsabilitatea că la început la vârsta fragedă a tinereții și a tuturor mairităților și entuziasmelor am fost ademinit de un prieten să comit infracțiunea de furt pentru care mă aflu în executarea pedepsei. Acum însă, de când am epuizat toate căile de atac ale procedurilor juridice, prin depunerea de plângeri la toate forurile cu responsabilități din cadrul Ministerului Justiției, nu unvănesc nimic altceva decât înlăturarea erorilor juridice consacrate, din nefericire, prin hotărârea definitivă a Tribunalului Militar București, în dosarul nr. 391/1983, și să conving că șederea mea aici nu mai este necesară, nu folosește la nimic dimpotrivă în acest caz, o eliberare a mea din penitențiar înainte de expirarea sentinței ar însemna acordarea unice șanse de salvare a familiei mele din drama în care se află, și integrarea mea în societate întemeind o familie numeroasă și sănătoasă.

Domnule Președinte, vă aduc la cunoștință că mici un for al Ministerului Justiției, nu a răspuns demersurilor mele. Acest act constituie o insultă a demnității umane și o violare a drepturilor omului și a libertăți fundamentale proclamate în Declarația universală a drepturilor omului. Hotărârea judecătorească este determinată de aprecierea eronată a situației de fapt, și pentru aceasta conștient cu o atare stare vă prezint situația mea juridică.

În vârstă cu 12 ani în noaptea de 8/9 septembrie 1983, împreună cu doi prieteni am pătruns prin efrație în incinta unui post de poliție de

unde am furat două pistole mitralieră cu muniția aferentă.

Ulterior am fost arestați, anchetați și trimiși în judecată.

Tribunalul Militar București, prin sentința nr. 63 din dosarul nr. 391/1983, ma condamnat la pedeapsa cu moartea pentru comiterea infracțiunii de furt calificat în paguba avutului public cu consecințe deosebit de grave, prevăzute și pedepsite de Art. 208, 209, 224 alin. 3 Cod penal.

Prin, Decretul nr. 124/1984, emis de fostul Consiliu de Stat pedeapsa cu moartea a fost comutată în pedeapsă de 25 ani închisoare.

În urma aplicării Decretului nr. 11/1988, s-a dispus ca să execut prin uniman pedeapsa de 20 ani închisoare.

Domnule Președinte am remarcat că de fapt nu am primit condamnarea la moarte pentru faptele de care fusesei acuzat, ci mai degrabă se poate spune că avusesem ghinionul de a fi căzut victimă a directivelor. Precizez că în Codul penal al României Art. 146 reflectă limitele de aplicare a legi penale și indică principiul constituțional al termenilor ce cuprind partea specială "consecințe grave sau consecințe deosebit de grave". Conform limitelor de aplicare prin "consecințe grave" legiuitorul semnifică: atunci când au produs o stăruință importantă a unități unitate ori au cauzat alte asemenea urmări. Potrivit acestui paragraf raportat la Art. 224 alin. 2 prevede clar: "Când furtul a avut consecințe grave, pedeapsa este închisoare de la 3 la 12 ani, interzicerea unor drepturi și confiscarea parțială a averii. În acest aliniat 2 din Art. 224 Cod penal ar fi trebuit să încaadrată fapta de furt de arme din dosarul nr. 391/1983. Pentru că din dosar rezultă clar, noi HU am folosit violența la comiterea infracțiunii, HU am paguba materială mare prejudiciu fiind de 14.787 lei, HU am tras cu armele, și a existat uz de armă, HU am perturbat deosebit de grav activitățile unități publice. Și în mod abuziv din ordinul mai marilor zile mi-a aplicat aliniatul 2 ce prevede "consecințe deosebit de grave" acesta, având un caracter excepțional.

În prezent este desuet Art. 224 cu alin. 3 este o aberație nefundamentată juridică, este total neantemeiat aliniatul 3. Acest lucru reiese cu claritate. Rezultă clar că rechizitoriul a fost încălecat cu tot felul de supozite pentru că așa era și timpul acela dar unde există drept, există și nemediu de aceea pentru a îndepărta orice laumă îndreptată împotriva mea pentru dreptul la un nemediu juridic la începutul luni Ianuarie 1990, am fost convins că s-a creat un alt sistem de gândire și pentru prima dată de la arestarea mea am denunțat mediul pentru care am furat armele și muniția, totodată instigatorul și autorul moral al

infracțiunii mele profesorul universitar Raul Volcinschi, Tudor Bugmanu, Pop Simion și Mincea Stoica, au înaintat memori Frontului Salvării Naționale și mai târziu Senatului în care a solicitat ca direct grațierea mea.

Aceasta, dovedește matina pentru ce sa furat armele.

Instigatorii și autori morali ai infracțiunii mele au declarat în memoriile înaintate Senatului României precum că armele au fost furate pentru ei. Subscriu un fragment din articolul unui ziar. Totă ce declară profesorul universitar Volcinschi: Re scuit, eu fiind un vechi adversar al regimului comunist, fost detinut politic cu o condamnare principală de 25 ani de muncă silnică și cu acțiuni de luptă concretă, am fost contactat de profesorul universitar Tudor Bugmanu pentru a forma un grup armat de luptă împotriva dictaturii. Dar pentru acest lucru aveam nevoie de arme. În Craiova l-am contactat pe Revoluțiu Virel, care la rândul său i-a contractat pe Hăstase Petricea și Stanciu H. lae. În acest fel sa trecut la atacarea postului de milite din Osica...

Domnule Președinte, nu adâncesc analiza fiindcă ea mi sa ar avea direct decât într-o dezbateri. Nu vei subscrie anume decât că scopul morții a fost să întreprindem o acțiune de rezistență antitotalitară formată de acest grup restrâns.

Dreptatea poate fi argumentată.

Dar până în prezent Justiția nu mi-a acordat dreptul să se nejudice de arul cu toate că Legea dispune că Revizuirea poate fi cerută când sa au des expirat șapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei.

Domnule președinte, atata timp cât o hotărâre judecatorească definitivă și irevocabilă se bucură de prezumția că este justă și corectă, prin însuși fapt că este pronunțată în numele legi. Nu se mai poate face nimic.

În felul acesta se produce una din marile abuzuri ale Justiției.

Aceasta este o dramă umană ascunsă.

Aceasta este o tentativă psihică specifică anilor puteri comuniste.

Aceasta a fost și este o etapă deosebit de grea pentru mine și pentru a stopa orice decepție legată de această stare tensionată datorită neputinței de a rezolva demersurile mele pentru alinaținea pasivă sau indiferență față de situația juridică a mandatului meu de executat.

Datorită acestor motive când mă transfera dintr-un penitenciar în altul am încercat să evadhez dar imediat am fost prins și condamnat la 2 a de închisoare. Aceasta dovedește starea mea de nemulțumire.

Se adaugă nemulțumirea de fapt că sunt cel mai vechi detinut din

penitencianele tineri și la vârstă mea de 39 ani, nu am posibilitatea să mă necănesc la părinți mei pentru a-i ajuta și de a stopa orice decepție legată de această stare tensionată datorită suferințelor îndelungate ce provin din bolile de care suferă părinții mei.

Prezic că părinții mei se află în această situație dramatică sub o tentură psihică și pentru că sunt singuri nu are pe nimeni care să-i ajute.

De fapt mă are pe mine singurul lor copil.

La vârstă mea cu prea cămin și cu fizicul distorsionat cu o atare stare mă întreb adesea cu ce sunt eu mai rimovat decât alții, eu care nu am emenat pe nimeni și nu am folosit violența la comiterea faptei pe care o execut, aflându-mă pentru prima dată în închisoare, încă mai trebuie să sufăr, încă mai trebuie să-mi port durerea și tristețea în viața mea de penitenciar până după anul 2000 când voi fi discutat în comisia de eliberare condiționată a penitenciarului.

Dumnezeule Președinte, eu consider că fiecarei om trebuie să i se acorde a doua șansă.

Postulându-vă pentru onoare ce mi-ați făcut dându-mi această posibilitate, vă rog Dumnezeu Președinte, să binevoiți a primi asigurarea promisiunii mele că incidenta eu Legea penală va fi o experiență unică în viața mea.

Eu vă mulțumesc pentru gândurile frumoase ce le aveți pentru mine și supun atenției Dumneavoastră cererea mea cu rugămintea să-mi acordați grătirea nestăului de pedeapsă pentru eliberarea mea din închisoare.

P. Dumneavoastră simpatizant vă mulțumesc.

Semnez. Revenți Tinel.